

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 236.336 van 31 oktober 2016

in de zaak A. 220.531/XIV-37.225

In zake: Frank VAN SAELEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Van Der Straten
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 20 oktober 2016, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit nr. 1987 van 16 augustus 2016 waarbij verzoeker op datum van 1 juli 2016 op rust wordt gesteld.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2016, om 9.30 uur.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Van Der Straten, die verschijnt voor verzoeker, en adviseur Ruben Goosens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker was tot 30 juni 2016 tewerkgesteld in de graad van hoofdcommissaris van politie bij de Federale Gerechtelijke Politie (hierna: FGP), als diensthoofd van de afdeling Agressie FGP Antwerpen.

Verzoeker is op 6 juni 2016 65 jaar geworden.

3.2. Op 3 december 2015 dient verzoeker een aanvraag in voor indiensthouding na de leeftijd van 65 jaar, en dit voor de duur van 1 jaar (tot 1 juli 2017).

Over die aanvraag geeft de gerechtelijk directeur van de FGP Antwerpen op 22 januari 2016 een negatief advies voor de gevraagde indiensthouding.

3.3. Op 5 februari 2016 geeft de directeur-generaal van de Algemene directie van de Federale Gerechtelijke Politie het volgende advies:

“2. Advies DGJ:
Betrokkene maakt deel uit van de FGP Antwerpen/Gespecialiseerde Opsporingen/ Afdeling ‘Agressie’.

Binnen de DGJ wordt de vraag tot uitstel van de pensioendatum in principe geweigerd behalve in uitzonderlijke gevallen. Deze uitzonderingen moet gemotiveerd zijn op basis van:

- * Uitoefening van een sleutelfunctie binnen de organisatie.
- * Kennis van een erkende nationale of internationale expertise die op korte termijn niet kan vervangen worden.
- * Vertegenwoordiger van DGJ zijn op nationale of internationale forums die op korte termijn niet kan vervangen worden, en de erkenning als.
- * Bezit van een evaluatie met eindvermelding 'Goed' waaruit een uitzonderlijke bekwaamheid referentiepersoon moet blijken.
- * Al dan niet onmiddellijk kunnen vervangen worden in de functie, uitgevoerd door het personeelslid, om de optimale werking van de dienst te kunnen garanderen.

Gelet op het negatieve advies van Dirju FGP Antwerpen, gelet op de hierboven vermelde criteria, geeft DGJ een negatief advies voor de uitstelling van de pensioendatum na het bereiken van de leeftijd van 65 jaar.”

3.4. Op 1 maart 2016 meldt de Pensioendienst voor de Overheidssector (hierna: PDOS), nu de Federale Pensioendienst (hierna: FDP) aan de Federale politie DSP/Capelo de ontvangst van verzoekers' pensioenaanvraag met ingang van 1 juli 2016. Deze dienst meldt wat volgt:

“De Pensioendienst voor de overheidssector (PDOS) heeft de pensioenaanvraag van de betrokkene ontvangen op 01-03-2016.

Uit het onderzoek van het elektronisch dossier, samengesteld via de Capelostromen, blijkt dat Frank Camiel Van Saelen de voorwaarden vervult voorzien in de artikelen 85 tot 92 – hoofdstuk 1 – titel 8 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen, om op de voorziene datum een rustpensioen in overheidssector te kunnen bekomen.

Het pensioendossier zal door de PDOS dus op de gebruikelijke wijze afgehandeld worden.”

3.5. Uit het verslag van de vergadering van het directiecomité van 25 april 2016 (punt 3. ‘Aanvragen verlenging loopbaan na 65 jaar’) blijkt dat het directiecomité “ongunstig” heeft beslist over de aanvraag van verzoeker voor verlenging van zijn loopbaan bij FGP Antwerpen.

3.6. Op 3 juni 2016 zendt verzoeker een e-mail naar DGR/DPP waarin hij stelt:

“Tot op heden mocht ik de beslissing niet ontvangen inzake mijn aanvraag tot verlenging loopbaan na de leeftijd van 65 jaar. Ook ons HRM-sec in Antwerpen zou daarover nog niet beschikken. Ik heb per brief aan uw diensten verzocht mij deze

beslissing over te maken (kopie in bijlage). Zou ik deze beslissing per kerende mogen ontvangen aub.
(...).”

3.7. Dezelfde dag antwoordt DGR/DRP: “De kennisgeving van de beslissing DirCom is onderweg naar u. Hierbij alvast een kopie van het document”.

Dit document (“tijdelijke nota”) van 31 mei 2016 waarin onder de rubriek “Referentie(s)” wordt gerefereerd aan de toepasselijke regelgeving, verzoekers aanvraag van 3 december 2015, de in de punten 3.2. en 3.3. genoemde adviezen en, ten slotte, de “Beslissing Dircom 25-04-2016”, stelt:

“Gelet op de aanvraag van HCP Frank VAN SAELEN van 3 december 2015 voor een termijn van 1 jaar;

Gelet op het ongunstig advies van de Gerechtelijk directeur van FGP Antwerpen van 22 januari 2016;

Gelet op het ongunstig advies van DGJ/HRM van 5 februari 2016 en van het Directiecomité van 24 april 2016;

Overwegende dat het ongunstig advies van DGJ/HRM gemotiveerd is door het feit dat binnen DGJ de vraag tot uitstel van de pensioendatum in principe geweigerd wordt, behalve in uitzonderlijke gevallen (zie advies DGJ ref. 5) dewelke niet van toepassing zijn op betrokkene;

Heeft het directiecomité de in diensthouding van HCP Frank VAN SAELEN boven de leeftijd van 65 jaar geweigerd.”

Tegen deze beslissing heeft verzoeker op 30 juni 2016 een verzoek tot schorsing en nietigverklaring ingediend, bij de Raad van State gekend onder nummer A. 219.611/XIV-37.105. De behandeling van het verzoek tot schorsing ter zitting, vastgesteld op 5 oktober 2016, werd uitgesteld naar de zitting van 26 oktober 2016 omdat verzoeker er in een op 3 oktober 2016 aan de Raad van State overgemaakte pleitnota in die zaak nog op heeft gewezen dat er geen beslissing over zijn ambtshalve oppensioenstelling was of dat een dergelijke beslissing hem in ieder geval niet bekend was. Het tussenkomen van die beslissing (cfr. punt 3.8.) had volgens verzoeker implicaties op het in die zaak voorliggende verzoek tot schorsing.

3.8. Op 13 juni 2016 heeft verzoeker nog een e-mail aan DGR/DRP verstuurd, luidend:

“Dank voor de toezending van de tijdelijke nota van 31/5/16. Onder ref. 6 wordt verwezen naar de beslissing van het dircom. Is er eventueel een document met deze beslissing beschikbaar?”

Hierop ontvangt verzoeker geen antwoord meer.

3.9. Bij koninklijk besluit nr. 1987 van 16 augustus 2016 wordt verzoeker met ingang van 1 juli 2016 op rust gesteld.

Dit is de hier bestreden beslissing.

Zij wordt als volgt gemotiveerd:

“Gelet op de algemene wet van 21 juli 1844 op de burgerlijke en kerkelijke pensioenen;

Gelet op de wet van 5 augustus 1978 houdende economische en budgettaire hervormingen;

Gelet op de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus;

Gelet op de wet van 30 maart 2001 betreffende het pensioen van het personeel van de politiediensten en hun rechthebbenden, inzonderheid op artikel 3;

Gelet op het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, inzonderheid op artikel IX.I.8,2°;”

Verzoeker heeft er kennis van genomen op 4 oktober 2016.

3.10. Bij brief van 6 september 2016 wordt verzoeker nog de volgende beslissing van de Federale Pensioendienst (voorheen PDOS) meegedeeld:

“(…)

Beslissing

Met ingang van 01-07-2016 heeft u recht op een rustpensioen ten bedrage van 41.077,74 EUR per jaar. Na toevoeging van de indexverhoging, die op de ingangsdatum 1,6406 bedraagt, beloopt het bruto maandbedrag 5.616,01 EUR.

(…).”

3.11. Op vraag van het auditoraat heeft de raadsman van verzoeker ook nog meegedeeld:

“Gelet op de uitvoerbaarheid van de weigeringsbeslissing m.b.t. het verzoek tot verlenging van tewerkstelling zag verzoekende partij zich genooddaakt om in afwachting van de tussen te komen schorsingsbeslissing thuis te blijven vanaf 1 juli 2016.”

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zouden alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VI. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

6. In zijn verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat hij opnieuw in dienst wenst te kunnen treden overeenkomstig zijn aanvraag tot indiensthouding na 65 jaar, wat enkel mogelijk is indien de beslissing tot weigering ervan wordt geschorst en indien het in de voorliggende zaak bestreden koninklijk besluit wordt geschorst “omdat dit KB de rechtspositieregeling van verzoekende partij wijzigde”. Zonder schorsing van het bestreden koninklijk besluit kan verzoeker niet terug in dienst treden daar hij ingevolge dat besluit “ambtshalve retroactief per

‡DBKQKCGEI-BCHAIIV‡

1.06.2016 (lees: 1 juli 2016) op pensioen werd gesteld”. Met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid voert hij nog aan dat hij zich in de concrete omstandigheden van de zaak eerst geconfronteerd ziet met een beslissing die weliswaar geen tuchtmaatregel is maar dan toch gesteund op een (onjuiste) negatieve beoordeling van zijn bekwaamheid en zijn recht op verdere tewerkstelling om vervolgens een tweede beslissing te moeten ondergaan waardoor hij niet langer wordt beschouwd als hoofdcommissaris van politie omdat hij uit het korps wordt verwijderd. Hij wijst er op dat de “specifieke bijzondere voorwaarden waarom hij niet langer zijn werkzaamheden mocht verderzetten hem slechts zeer laattijdig medegedeeld [werden]”. Van het bestreden koninklijk besluit kreeg hij slechts kennis op 4 oktober 2016.

Het afwachten van een volledige procedure zal iedere mogelijkheid aan verzoeker ontnemen om nog tijdens de gevraagde verlenging van één jaar te kunnen verder werken. Hij zal dan de leeftijd van 66 jaar hebben bereikt en mogelijks nooit meer kunnen terugkeren naar zijn job wat een onherstelbare schade inhoudt voor de voldoening, arbeidsvreugde die verzoeker uit zijn functie had kunnen halen.

Voor verzoeker “is het duidelijk dat de uiterst dringende noodzakelijkheid ontstaan [is] na de ontvangst van de toelichtende nota [van de verwerende partij] (lees: in de zaak 219.611/XIV-37.105) waarin werd aangeduid welke gevolgen de Belgische Staat meende te kunnen koppelen aan de beslissing tot op ruststelling”. De verwerende partij heeft immers in die nota aangegeven dat zelfs indien er een beslissing tot schorsing van de weigeringsbeslissing tussenkomt, zij geen nieuwe beslissing kan nemen wat verzoekers aanvraag tot indiensthouding betreft, gelet op de beslissing tot op ruststelling. Verzoeker stelt dat het volgen van een gewone schorsingsprocedure zijn belangen derhalve fundamenteel zou schaden wat zijn streven naar loopbaanverlenging betreft en mogelijk zelfs zal leiden tot een weigering omwille van het niet geschorst zijn van de in de voorliggende zaak bestreden beslissing zodat die weigeringsbeslissing opnieuw zal moeten worden aangevochten nadat de bestreden beslissing tot op ruststelling wel

is geschorst. Hij besluit dat de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid te dezen verantwoord is omwille van een goede rechtsbedeling, een eventuele beslissing die moet volgen op een eventuele schorsing van de weigeringsbeslissing en een correcte beoordeling van het verzoek tot schorsing van de onwettige weigeringsbeslissing.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift nog op artikel 17, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten krachtens hetwelk de vordering tot schorsing “op elk moment” kan worden ingediend zodat die procedure, ook bij uiterst dringende noodzakelijkheid, (nog) kan worden gevolgd wanneer een zaak door gewijzigde omstandigheden (pas) uiterst dringend wordt nadat reeds eerder een annulatieberoep aanhangig werd gemaakt. Een verzoekende partij dient met passende voortvarendheid op te treden vanaf het ogenblik dat de uiterst dringende noodzakelijkheid ontstaat. Ter zitting verduidelijkt hij dat redelijkerwijze van hem niet kon worden verwacht dat hij reeds de weigeringsbeslissing betreffende zijn indiensthouding waarvan hij op 3 juni 2016 kennis kreeg met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bestrijdt want het gaat om een uitzonderlijke procedure en bij die kennisgeving was een “tijdelijke nota” gevoegd. Het betreft de nota van 31 mei 2016 bedoeld in punt 3.7.

Beoordeling

7. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan alleen worden aanvaard indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Dit impliceert dat een verzoekende partij met de vereiste spoed en

diligentie moet hebben opgetreden. Diligent optreden - dit wil zeggen dat een verzoeker al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State - is vervat in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Aangenomen kan worden dat de diligentie waarmee een verzoekende partij tegen een haar grievende rechtshandeling opkomt met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet noodzakelijk is af te lezen uit het tijdsverloop tussen de kennisneming van de bestreden handeling en het instellen van die vordering. De regelgeving laat toe dat de schorsing “op elk moment” wordt gevorderd (artikel 17, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State) en de situatie is denkbaar dat een zaak door gewijzigde omstandigheden pas uiterst dringend wordt nàdat reeds eerder een annulatieberoep aanhangig werd gemaakt. Een verzoekende partij dient dus met passende voortvarendheid op te treden vanaf het ogenblik dat de uiterst dringende noodzakelijkheid ontstaat. Dit ogenblik moet niet - maar kan nog wel - samen-vallen met het ogenblik waarop die verzoekende partij kennis van de bestreden rechtshandeling krijgt.

Het valt aan verzoeker toe om op precieze en overtuigende wijze de (nieuwe of veranderde) feiten en omstandigheden, die tot gevolg hebben dat de zaak niet (langer) verenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing, uiteen te zetten, ze aannemelijk te maken en ze in de tijd te situeren. Dit laatste is van belang omdat dan de tussenkomst van die gewijzigde feiten en omstandigheden het uitgangspunt vormt om de diligentie van verzoeker te beoordelen.

8. Verzoeker koppelt de uiterst dringende noodzakelijkheid aan het door hem nagestreefde voordeel namelijk (het vrijwaren van de mogelijkheid om) zijn loopbaan te verlengen na de leeftijd van 65 jaar, hetgeen het voorwerp uitmaakt van het beroep A. 219.611/XIV-37.105.

Anders dan in die laatst vermelde zaak waarin hij in zijn op 3 oktober 2016 aan de Raad van State bezorgde pleitnota het standpunt inneemt dat de beslissing waarbij hij ambtshalve op rust wordt gesteld “automatisch wordt beëindigd” wanneer zijn loopbaan, na schorsing van de weigeringsbeslissing tot in diensthouding, alsnog (met terugwerkende kracht) zou worden verlengd, zet hij in het voorliggende verzoekschrift uiteen dat zonder de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing waarbij hij ambtshalve op rust wordt gesteld, een gunstige beslissing over zijn vraag tot in diensthouding onmogelijk dreigt te worden.

9. Daargelaten de vaststelling dat beide door verzoeker ingenomen standpunten ten aanzien van de betrokken, nauw met elkaar samenhangende, beslissingen bezwaarlijk met elkaar verenigbaar zijn, geeft verzoeker in zijn uiteenzetting betreffende de ingeroepen uiterst dringende noodzakelijkheid nog aan dat zijn (gewijzigd) standpunt zijn oorsprong vindt in het verweer dat is ontwikkeld door de verwerende partij in de procedure A. 219.611/XIV-37.105 en waaruit blijkt welke rechtsgevolgen die meent te moeten koppelen aan de beslissing tot ambtshalve op ruststelling. De verwerende partij wijst er op dat een koninklijk besluit waarbij een ambtenaar de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt, op rust wordt gesteld niet ongedaan kan worden gemaakt door (een nakomende) beslissing van het directiecomité tot indiensthouding van diezelfde ambtenaar. Het standpunt van de verwerende partij is dan ook de aanleiding tot het indienen van de voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wat verzoeker uitdrukkelijk in zijn verzoekschrift erkent.

Verzoeker had kennis van de bestreden beslissing inzake zijn ambtshalve pensioen wegens het bereiken van de leeftijd van 65 jaar op 4 oktober 2016 zodat hij in beginsel vanaf die dag reeds een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon indienen. Het is evenwel pas na kennis te hebben genomen op 18 oktober 2016 van het standpunt van de verwerende partij in de procedure A. 219.611/XIV-37.105 dat verzoeker het voorliggende verzoekschrift op 20 oktober 2016 bij de Raad van State heeft ingediend. Dat hij er

voordien nog vanuit is gegaan dat een (nakomende) gunstige beslissing over zijn loopbaanverlenging na 65 jaar “automatisch het ambtshalve pensioen [beëindigt]” zodat een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet aan de orde was, berust op een eigen inschatting en een eigen keuze van verzoeker die daarvan in beginsel de gevolgen moet dragen. De kennisneming van het andersluidend standpunt van de verwerende partij kan niet worden beschouwd als een “gewijzigde omstandigheid” die kan aantonen dat een zaak uiterst dringend is geworden. Het gaat niet om nieuwe (of veranderde) feitelijke gegevens maar om een gewijzigde beoordeling door verzoeker van dezelfde feitelijke gegevens.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat verzoeker conform de toepasselijke regelgeving op 3 december 2015 om loopbaanverlenging heeft verzocht, dat hij op 1 maart 2016 zijn geldelijk pensioen heeft aangevraagd, dat hij gelet op de uitvoerbaarheid van de weigeringsbeslissing van loopbaanverlenging door het directiecomité (waarvan hij kennis kreeg op 3 juni 2016) sedert 1 juli 2016 niet langer aan het werk is, en dat hij een beslissing betreffende het bedrag van zijn pensioen reeds heeft ontvangen op 6 september 2016. Bovendien wordt in de nota die hem op 3 juni 2016 ter kennis wordt gebracht gerefereerd aan het koninklijk besluit van 12 mei 1927 ‘betreffende de ouderdom van oppensioenstelling van de ambtenaren, de beambten en het dienstpersoneel van de staat’ waaruit ook blijkt dat een ambtenaar van ambtswege op pensioen wordt gesteld zodra hij de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt en dat die individuele beslissing van opruststelling (waarbij de ambtelijke loopbaan wordt beëindigd) uitvoerbaar is vanaf de eerste dag van de maand die volgt op de 65ste verjaardag (artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 mei 1927).

Uit de voormelde gegevens blijkt dat, hoewel verzoeker pas op 4 oktober 2016 kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing waarmee hij met ingang van 1 juli 2016 ambtshalve met pensioen is gesteld, dat het voor hem duidelijk was of moest zijn dat hij - ook zonder kennisneming van een formele beslissing over zijn ambtshalve opruststelling - vanaf 1 juli 2016 met rust was gesteld en, derhalve, aanspraak heeft op zijn geldelijk pensioen. Bovendien blijkt

uit het verweer dat de verwerende partij naar aanleiding van het verzoek tot schorsing in de zaak A. 219.611/XIV-37.105 consequent heeft gevoerd, dat deze van oordeel was en is dat verzoeker met ingang van 1 juli 2016 ambtshalve op rust is gesteld. Verzoeker kon dan ook - op een tijdstip dat er nog geen formele beslissing over zijn ambtshalve pensioen was genomen - als voorlopige maatregel vragen dat er geen formele beslissing over zijn ambtshalve pensioen zou worden genomen in afwachting van een definitieve beslissing over zijn aanvraag tot loopbaanverlenging. Dat geldt des te meer nu hij tegen de weigeringsbeslissing tot loopbaanverlenging bij de Raad van State is opgekomen.

Verzoekers standpunt ter zitting dat van hem niet kon worden verwacht dat hij opteerde voor het instellen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (in plaats van een gewone schorsings-procedure) tegen de weigeringsbeslissing tot loopbaanverlening waarvan hij kennis kreeg op 3 juni 2016 verandert daaraan niets, noch de vermelding - hoewel mogelijks verwarrend - van de woorden “tijdelijke nota” op het document van 31 mei 2016 waarvan de inhoud, betekenis en draagwijdte niettemin duidelijk is. In die nota wordt immers uitdrukkelijk verwezen niet alleen naar de beslissing van het directiecomité, de negatieve beslissingen waarop die weigeringsbeslissing is gesteund maar ook op de toepasselijke regelgeving waaronder het genoemde koninklijk besluit van 12 mei 1927 ‘betreffende de ouderdom van de oppensioenstelling van de ambtenaren, de beambten en het dienstpersoneel van de staat’.

In die omstandigheden is de uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker aanvoert niet gesteund op gewijzigde omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, maar net het gevolg van zijn eigen keuzes gesteund op zijn oordeel dat een positieve beslissing inzake zijn loopbaanverlenging het ambtshalve pensioen automatisch beëindigt en de processtrategie die hij op grond daarvan heeft gevoerd, doch die niet doet blijken van de vereiste diligentie die de toepassing van een schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt.

10. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker niet met de vereiste spoed is opgetreden. Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet aangetoond.

Hieruit volgt dat niet is voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenendertig oktober tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Kaat Leus,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad

bijgestaan door

Johan Pas,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Kaat Leus